

Maar niet dát is de menschenkennis, waar Gods Woord op doelt, en die als instrument voor de kennis der zaligheid ons wordt aangeprezen.

Neen, die door God ons gegeven menschenkennis en die geen schepsel anders dan van God en uit Gods Woord leeren kan, is van die aardsche, wereldsche menschenkennis én in wezen én in doel ganschelijk onderscheiden.

Deze goddelijke menschenkennis toch vraagt volstrekt niet in de eerste plaats naar hetgeen aan dezen of genen mensch *bijzonder* eigen is, maar naar hetgeen *aan alle menschen gemeen* is. Niet naar zekere plooiën in zijn gelaat of lijnen in zijn natuur of trekken in zijn karakter, maar naar zijn innerlijk *wezen*, naar zijn *bestaan* en den *grond* van dat bestaan, naar zijn *natuur* en *aard* als mensch, naar zijn manier van zijn en de verhouding zijner ziel tot den Eeuwige.

Dat gaat dus dieper; veel dieper; tot op den bodem.

Maar dat strekt dan ook niet tot kitteling van eigendunk of prikkeling van eigenwaan, maar werpt hem integendeel neder.

Wat ge bijzonders hebt, maakt u interessant; daar spreken de menschen over; dat vindt men, ook al is het minder loffelijk, toch opmerkelijk en soms zelfs aardig; en doordien dat anderer belangstelling wekt, groeit gij er zelf in, en vindt u met *die* soort zelfkennis verre van verlegen.

Maar van al dat interessante en aardige weet de goddelijke menschenkennis, die naar het *wezen* vraagt, niets. Zoo als Gods Woord u een mensch bloot legt, is er niets, volstrekt niets interessants aan hem, maar slechts innerlijke verbreking, teleurstelling en zelfontzinking.

De menschenkennis, die Gods Woord ons leert, is van den aanbeginne tot den einde één wegnemen van nevelen, van droombeelden, van illusiën, van schoone voorstellingen, van betere ideeën, die we ons van den mensch *als mensch* gevormd hadden, en die nu stuk voor stuk, één voor één, als zeepbellen uiteenspatten, en niets achterlaten dan een gevallen grootheid, een wilden, woesten bouwval, een haard vol heeten hartstocht, bron van ongerechtigheid, gisting, koking, werking van het vleesch.

Van het vleesch, wel te verstaan, niet in den zin van „vleesch en bloed”, neen maar van vleesch, als uitdrukking voor uw heele mensche-lijke persoonlijkheid, die *geest* worden moest, maar *vleesch* wierd, en nu „naar lichaam, ziel en geest” inzonk, brak, verbasterde en ont-aarde, en daarom zondig in zijn diepsten grond wierd; niet alleen naar het lichaam, maar ook naar de zielskrachten van uw rede, wil en gevoel; ja zelfs ook, en even zondig, in uw geestelijke zelfwerkzaamheid, onverschillig of ge die deugdsbetrachting of vroomheid noemt, en die, hoe ook betiteld, uit u voortkomend, zelfs onder de fijnste vormen niets anders is dan verheffing, opwelling van het hart, hoog van u zelf denken, hoovaardij.